

καὶ τὰ δένδρα καὶ μοὶ φαίνεται ὅτι ὅλα τὰ ὄντα τῆς φύσεως εἰσὶ φίλοι οὗς ὁ Θεὸς μοὶ ἔδωκε.

— Μὲ ἐνθαρρύνεις ὥστε νὰ σοὶ ἐξηγήσω καὶ ἐγὼ ὅ,τι ἐν ἐμοὶ συμβαίνει, ὑπέλαβε μετὰ συγκινήσεως προφανοῦς ὁ λεπρὸς. Ἀγαπῶ τῶντι τὰ ἀντικείμενα τὰ ὁποῖα εἶναι, οὕτως εἰπεῖν, οἱ σύντροφοι τοῦ βίου μου, καὶ ἅτινα καθ' ἐκάστην βλέπω διὰ τοῦτο κατὰ πᾶσαν ἐσπέραν πρὶν ἀποσυρθῶ εἰς τὸν πύργον μου, στρέφομαι καὶ χαιρετῶ τοὺς πάγους Ruitorts, τὰ σκοτεινὰ δάση τοῦ Ἀγίου Βερνάρδου, καὶ τὰς ἀξιοπεριέργους κορυφάς, αἵτινες δεσπόζουσι τὰς κοιλάδας τοῦ Rhème. Ἄν καὶ ἡ δύναμις τοῦ Θεοῦ εἶναι τοσοῦτον δρατὴ εἰς τὴν πλάσιν τοῦ μύρμηκος, ὅσον εἰς τὴν τοῦ ὅλου κόσμου, τὸ μέγα θέαμα τῶν ὁρέων προβάλλει ἐν τούτοις περισσότερον τὰς αἰσθήσεις μου· δὲν δύναμαι νὰ ἴδω αὐτοὺς τοὺς ὑπερμεγέθεις ὄγκους, κεκαλυμμένους δι' αἰωνίων πάγων χωρὶς νὰ αἰσθανθῶ ὑρησκειτικὴν ἑκπληξίν· ἀλλὰ εἰς αὐτὴν τὴν ἄπειρον εἰκόνα ἥτις μὲ περιτοιχίζει ὑπάρχουσι τοποθεσίαι, τὰς ὁποίας εὖ νοῶ καὶ ἀγαπῶ κατὰ προτίμησιν μεταξὺ αὐτῶν εἶναι καὶ ἡ ἐρημικὴ κατοικία τὴν ὁποίαν βλέπεις ἐκεῖ ἐπάνω εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ ὄρους τοῦ Chawensod. Μεμονωμένη ἐν τῷ μέσῳ τῶν δασῶν, πλησίον ἐρήμου τινὸς ἀγροῦ, προσβάλλεται ὑπὸ τῶν τελευταίων ἀκτίνων τοῦ δύνοντος ἡλίου. Ἄν καὶ οὐδέποτε ὑπῆγον ἐκεῖ, αἰσθάνομαι παρὰ ὁδὸν εὐχαρίστησιν βλέπων αὐτήν. Ὅτε ἡ ἡμέρα κλίνει, καθήμενος ἐντὸς τοῦ κήπου μου προσηλώνω τοὺς ὀφθαλμούς μου εἰς τὴν ἔρημον ταύτην τοποθεσίαν, καὶ ἡ φαντασία μου ἐπαναπαύεται εἰς αὐτήν. Αὕτη κατεστάθῃ δι' ἐμὲ εἶδος ἰδιοκτησίας· μοὶ φαίνεται ὅτι συγκεχυμένη τις ἀνάμνησις μοὶ λέγει, ὅτι ἔζησα ποτὲ ἐκεῖ εἰς εὐτυχεστέρους χρόνους, καὶ τῶν ὁποίων ἡ μνήμη μοὶ ἐξηλείφθη. Ἀγαπῶ πρὸ πάντων νὰ θεωρῶ τὰ ἀπομεμακρυσμένα ὄρη, τὰ ὁποῖα συγχέονται εἰς τὸν οὐρανὸν μὲ τὸν ὀρίζοντα. Καθὼς τὸ μέλλον, οὕτω καὶ ἡ ἀπομάκρυνσις μοὶ ἐμπνέει τὸ αἶσθημα τῆς ἐλπίδος, ἡ δὲ βεβαρυμένη καρδιά μου νομίζει ὅτι ὑπάρχει ἴσως γῆ τις ἀπομεμακρυσμένη, ὅπου εἰς μέλλουσιν ἀόριστον ἐποχὴν θὰ δυνηθῶ ἐπὶ τέλους νὰ γευθῶ τῆς εὐδαιμονίας, ἣν περιπαθῶς ἐπιθυμῶ, καὶ τὴν ὁποίαν μυστικόν τι ἔνστικτον μοὶ παρουσιάζει πάντοτε ὡς δυνατὴν.

(Ἐπεται τὸ τέλος)

ΕΠΙΤΥΜΒΙΟΝ

ΕΙΣ ΠΟΛΥΚΡΙΤΗΝ ΘΥΓΑΤΕΡΑ Γ. ΣΟΥΡΙΑ-
ΤΠΟ Δ. Σ. Μ.

Σουρίω κούρην βαίη κόνις ἐνθάδε κεῦθη

Πουλυκρίτην σεμνήν, λαμπομένην χάρισιν.

Ἦν ἐπινυμφίδις ὑμεναίος ὦριον ἤδη

Ἐλθὼν ἐξαπίνης· Ὡμοχάρον ἄνελε.

Τὴν δ' ἄρ' ἀποιχομένην πατρῷος οἴκος ἔκλαυσε,

Πένθησάν τε Χίου ἀμφιρύτης ναέπει.

ΠΟΙΚΙΛΑ.

Λυγκάτωρ βλέμμα. — Ὁ Κικέρων, Οὐάρων καὶ Πλίνιος ἀναφέρουσιν ὅτι ὑπῆρχεν Ἕλληνας Στράβων καλούμενος ἔχων βλέμμα τοσοῦτον ὀξυδερκὲς ὥστε εἰς ἀπόστασιν 135 μιλίων διέκρινε καθαρῶς τ' ἀντικείμενα, τὴν δὲ Ἰλιάδα τοῦ Ὀμήρου ἀντέγραψεν ὁλόκληρον εἰς φύλλον δυνάμενον νὰ χωρέσῃ ἐντὸς καρύου. Οὕτω καὶ ὁ Καλλικράτης καὶ ὁ Μυρμηκίδης εἶχον ὀξυδερκέστατον βλέμμα· μάλιστα ὁ τελευταῖος εἶχεν ἐγκολάψει τέθριππον μετὰ τῶν ἵππων τοσοῦτον μικρὸν, ὥστε ἡ δύνατο νὰ καλυφθῇ ὁλοκλήρως ὑπὸ πτέρυγα μύϊας.

Συμπάθειαι. — Αἱ μεταξὺ λογικῶν ὄντων συμπάθειαι ἀναπτύσσονται συνήθως, οὐχὶ ἀναλόγως τῆς μεταξὺ αὐτῶν ὁμοιότητος ἀλλὰ μᾶλλον τῆς ἀνομοιότητος καὶ διαφορᾶς· οὕτως ὁ ἄρρην συμπθεῖ πρὸς τὴν θύλην, ἡ μικρὰ νεάνις μᾶλλον πρὸς τὸν ἀκμαῖον νέον ἢ τὸν νεανίσκον· τὸ αὐτὸ καὶ ὁ νεανίσκος πρὸς τὴν νέαν· ἡ μεγαλόσωμος γυνὴ πρὸς τὸν μετρίου μᾶλλον ἢ ὑψηλοῦ ἀναστήματος ἄνδρα, ὡς ὁ μεγαλόσωμος ἄνθρωπος πρὸς τὴν μικρόσωμον γυναῖκα. Ὁ ζωπρὸς καὶ ὀξύθυμος ἄνθρωπος πρὸς τὴν ἡπίου χαρακτῆρος γυναῖκα, καὶ τ' ἀνάπαλιν.

Στατιστικαὶ εἰδήσεις. — Ἐπὶ 1000 καταδικῶν οἱ 563 ἦσαν ἄγαμοι καὶ ἐπὶ 1346 φρενοβλαβῶν 595 ἦσαν ἄγαμοι καὶ 209 χρευόμενοι· καὶ μεταξὺ τῶν αὐτοχειριαζομένων πλέον τῶν 3/4 εἰσὶν ἄγαμοι. Κατὰ τὴν ἐνιαύσιον ἑκθεσιν τοῦ Κοσμήτορος τῆς ἐν Παρισίοις ἱατρικῆς σχολῆς, καθ' ὅλον τὸ λήξαν σχολαστικὸν ἔτος ἐνεγράφησαν εἰς τὰ βιβλία τῆς σχολῆς ταύτης 4,307 μαθηταί· εἰς δὲ τὸ τέλος τοῦ σχολαστικοῦ ἔτους ἐξετάσθησαν ἵνα λάβωσι διδακτορικὸν πτυχίον 1,464, ἐξ ὧν 13 μόνον ἀπῆντησαν ἀριστα (extremement bien), 82 κάλλιστα, 256 καλῶς, 418 μετρίως, καὶ 237 ἀποκριθέντες κακῶς ἀπερρίφθησαν.

Θ. Ν. ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΥΣ, ΝΤΕΚΑΣ ΠΑΣΧΑΛΙΔΗΣ.